ገብር ኄር

ታማኝ አገልጋይ

ዐቢይ ጾም ወይም ሁዳዴ ጌታ ከተጠመቀ በኋላ ሳይውል ሳያድር ወደ ቆሮንቶስ ተራራ ሄዶ፣ አርባ ቀንና አርባ ሌሊት የጾመው ጾም ነው። ዐቢይ ጾም ስምንት ሳምንታት ሲኖሩት እያንዳንዳቸውም የራሳቸው መጠሪያ አላቸው። ይህም መጠሪያቸው፣ ዘወረደ፣ ቅድስት፣ ምኵራብ፣ መጻጉዕ፣ ደብረ ዘይት፣ ገብር ኄር፣ ኒቆዲሞስ፣ ሆሣዕና ይባላሉ።

ከዚህ ቀጥሎ ስድስተኛውን ሳምንት ገብር ኄር – ታማኝ አገልጋይ ተብሎ የሚጠራውን እንመለከታለን። ገብር ኄር የተባለውም ጌታው በእምነት የሰጠውን መክሊት አትርፎ ስለ መለሰው አገልጋይ ምሳሌ የሚነገርበትና የሚነሣበት ስለ ሆነ ነው (ማቴ.፳፭፥፲፬–፴)።

ጌታችን እንዳስተማረውና ቅዱስ ማቴዎስ እንደ ጻፈው፣ አንድ አገልጋይ ከጌታው የተቀበለውን መክሊት አትርፎበት ዕጥፍ አድርጎ በመመለሱ፣ «አ ገብር ኄር ወምእመን፣ አንተ የታመንክ ቸር አገልጋይ» ብሎ ጌታው ስላመሰገነው፣ በዚህ ምክንያት በአገልጋዩ ስም ዕለቱ «ገብር ኄር» ተብሎ ይጠራል (ማቴ.፳፭፥፲፬–፴፩)።

እምነትን ከተትረፈረፈ መልካም ሥራ ጋር አስተባብሮ ይዞ የተገኘ ሰው፣ በጌታ ዘንድ ታማኝ አገልጋይ ተብሎ በመንግሥተ ሰማይ ከፍተኛ ዋጋ እንደሚያገኝ ጌታችን በምሳሌ ያስተማረውን እንመልከት:-

«እስመ ከመ ብእሲ ዘይነግድ ወጸውዐ አግብርቲሁ ወወሀቦሙ ንዋዮ ይትገበሩ ቦቱ፤ ወደ ሌላ ሀገር የሚሄድ ሰው፣ አገልጋዮቹን ጠርቶ ይሠሩበት ዘንድ መክሊቱን ሰጣቸው። እንዲህም ሆነ:- ለእያንዳንዱ እንደ ዐቅሙ ለአንዱ አምስት መክሊት፣ ለሁለተኛው ሁለት መክሊት፣ ለሦስተኛው አንድ መክሊት ሰጣቸውና ወዲያውኑ ወደ ሌላ ሀገር ሄደ።

አምስት መክሊት የተቀበለው ሰው ሄዶ ነገደበት፤ ሌላም አምስት መክሊት አተረፈ። እንዲሁም ሁለት መክሊት የተቀበለው ነገደበትና ሌላ ሁለት መክሊት አተረፈ። አንድ መክሊት የተቀበለው ሰው ግን ሄዶ ምድሪቱን ቆፈረና የጌታውን ገንዘብ ቀበረ።

ከብዙ ዘመን በኋላ የእነዚያ አገልጋዮች ጌታ መጣና ሲቆጣ ጠራቸው፣ አምስት መክሊት የተቀበለው ሰው ወደ ጌታው ቀረበና ያተረፈውን ሌላ አምስት መክሊት ጨምሮ ሲያስረክብ፣ «ጌታ ሆይ፣ አምስት መክሊት ሰጠኸኝ፤ እነሆ አምስት መክሊት አተረፍኩበት» ብሎ ሰጠው።

ጌታውም፣ «መልካም፤ አንተ በጎ ታማኝ አገለጋይ በጥቂት ታምነሃል፤ በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» አለው።

ሁለት መክሊት የተቀበለው ደግሞ በተራው ቀርቦ፣ ‹ጌታ ሆይ፣ እነሆ ሁለት መክሊት ሰጥተኸኝ ነበር፣ እነሆ ሁለት መክሊት አተረፍኩበት› አለና አስረከበ።

ጌታውም መልሶ፣ «መልካም፣ አንተ በጎ ታማኝ አገልጋይ በጥቂቱ ታምነሃልና በብዙ እሾምሃለሁ፤ ወደ ጌታህ ደስታ ግባ» አለው።

አንድ መክሊት የተቀበለው ደግሞ ቀርቦ፣ «ጌታ ሆይ፣ ካልዘራህበት የምታጭድ፣ ካልበተንክበት የምትሰበስብ ጨካኝ መሆንህን ዐውቃለሁ፤ ስለዚህ ፈራሁ፤ ሄጄም መክሊትህን በምድር ቀበርኩት፤ አሁንም እነሆ መክሊትህ» ብሎ አቀረበ።

ጌታውም መልሶ፤ «አንተ ክፉና ሀኬተኛ አገልጋይ፣ እኔ ካልዘራሁበት እንዳጭድ፣ ካልበተንሁበትም እንድሰበስብ ታውቃለህን? ስለዚህ ገንዘቤን ላትራፊዎች (ለለዋጮች) ልትሰጠው በተገባህ ነበር፤ እኔም መጥቼ ያለኝን ከትርፉ ጋር እወስድ ነበር። ስለዚህ መክሊቱን ውሰዱበት (ንጠቁት)፤ ዐሥር መክሊትም ላለው ስጡት፤ ላለው ሁሉ ይሰጠዋልና ይበዛለትማል፤ ከሌለው ግን ያው ያለው እንኳ ይወሰድበታል። የማይጠቅመውን አገልጋይ ግን ውጭ ወዳለው ጨለማ አውጡት፤ በዚያም ልቅሶና ጥርስ ማፋጨት ይሆናል»› ብሎ ፈረደበት (ማቴ.፳፭፥፲፬–፴)።

ከላይ እንደ ተጠቀሰው ሁሉ፣ ቅዱስ ሉቃስም በወንጌሉ በጥቂቱ ለየት ባለ አተራረክ ግን በሁለቱም ክፍል አንድ ዓይነት መልእክት ያለውን ምሳሌ ጽፎልናል (ሉቃ.፲፱፥፲፩–፳፯)። ከሁለቱም የተነገረው ትምህርታዊ ይዘቱ አንድ ነው። ጌታችን ብዙ ጊዜ የምስጢረ ድኅነትን ትምህርት በምሳሌ እንዳስተማረ ተረድተናል። ከላይ ባየነው ታሪክ አንድ ሰው፣ አንድ መኰንን (ሉቃ.፲፱፥፲፪) እያለ በምሳሌ የተናገረው ባለ መክሊቱ ሰው፣ ራሱ ጌታችን ነው። በሦስት ተከፍለው የቀረቡና እንደየ ዐቅማቸው መክሊት የተቀበሉት አገልጋዮችም በመጀመሪያው ገለጻ፣ ስለ መምህራን ወንጌል የተነገረ ነው። መምህራን ወንጌል፣ ሊቃነ ጳጳሳት፣ ጳጳሳት፣ ቀሳውስት፣ ዲያቆናት ወንጌልን ሊያስተምሩ እንደ ዐቅማቸው የወንጌልን ሥራ ሊሠሩ፣ ምእመናንን አስተምረው ሊያበረክቱ፤ ሊያበዙ ሥልጣነ ክህነት ተቀብለዋል። ይኸውም ባለ አምስት መክሊትና ባለ ሁለት መክሊት አገልጋዮች የተቀበሉትን መክሊት ከነትርፉ ዕጥፍ አድርገው ለጌታቸው የመለሱት ብዙ ጥረትና ድካም አድርገው ነው። ትርፍ ለማግኘት ብዙ መድከም ያስፈልጋል። በትጋት፣ በንቃት፣ በታማኝነት፣ በድፍረት መሥራትና ማስተማር ያስፈልጋል። ምእመናንን በዕጥፍ ለማብዛት ብዙ ጥረት ማድረግ ይገባል።

እነዚያ አገልጋዮች እንዲሠሩበት፣ እንዲያተርፉበት የተቀበሉትን መክሊት በትጋትና በታማኝነት ጸንተው ስለ ነገዱበት ብዙ ትርፍ ሊያገኙ ቻሉ። ከነትርፉም ለጌታቸው በማስረከባቸው በጌታቸው አንደበት ተመሰገኑ። በበለጠም በከፍተኛም ቦታ (በትልቅ ቦታ) ተሾሙ። ይህም ብቻ አይደለም፣ ከጌታቸው ጋር የደስታው ተካፋዮችም ሆኑ። እንደዚሁ ከጌታችን ሥልጣነ ክህነት የተቀበሉት የወንጌል መምህራንም፣ በአደራ ስም የተቀበሉትን የሥልጣን መክሊት ከሠሩበትና ከነትርፉም ለጌታቸው የሚያስረክቡ ከሆነ፣ «አግብርት ኄራን ወምእመናን (በጎና ታማኝ አገልጋዮች)» ተብለው፣ «ንኡ ሀቤየ ቡሩካኑ…» ተብለው ደስ ብሏቸው ከጌታ ጋር ወደ መንግሥተ ሰማያት ይገባሉ (ማቴ.፳፭፥፴፬)።

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስም ስለ መምህራን ወንጌል ዋጋ ሲያስተምር፡ «እለሰ ሠናየ ተልእኩ (ይተለአኩ) ቀሲሳን ምክዕቢታ ክብር ይደልዎሙ፤ ወፈድፋደሰ እለ ይሠርሑ በቃል ወበምህሮ፤ በበጎ የሚላኩ አገልጋዮች (ቀሲሳን) ዕጥፍ ድርብ ዋጋ ይገባቸዋል፤ ይልቁንም ወንጌልን በመስበክና በማስተማር ለሚደክሙ» ይላል (፩ጢሞ.፭፥፲፯)።

ነገር ግን ሥልጣነ ክህነትን ተቀብለው የማያስተምሩ፣ የማይሰብኩ፣ ምእመናንን የማይጠብቁ ጳጳሳት፣ ቀሳውስት በአጠቃላይ ንስሐ አባቶች ግን፡ «ፈርቼህ መክሊትህን ምድሪቱን ቆፍሬ ቀበርኩት» ብሎ እንደ ተናገረው እንደ ሀኬተኛው አገልጋይ ይቈጠራሉ። ያ መክሊት ቀብሮ እንደ ተፈረደበት እነርሱንም ፍርድ ይጠብቃቸዋል። የጌታንም የሥልጣን መክሊት የሚቀብር ሁሉ፣ ታሥሮ ወደ ውጭ ከጨለማ ወደ ገሀነም እሳት እንደሚጣል ጌታችን ተናግሮአል።

ያ እምነትና ትጋት የሌለው አገልጋይ፣ «የተቀበልኩትን መክሊት ብነግድበት እከስራለሁ፤ ብሠራበት ይጠፋብኛል፤ ብመነዝረው ይሳሳትብኛል፤ እንዲህ ባደርገው እንዲህ ይሆንብኛል» ብሎ በፍርሀትና በጥርጣሬ ተውጦ ምንም ሳይሠራበት እንደ ቀረ፡ ሰነፍ መምህራንም እንደ እርሱ፤ «ብናስተምርና ብንገሥፅ ምእመናን ቢጠሉንሳ፤ ንስሐ ልጆቻችን ቢቀየሙንሳ፤ ጌቶቹ ቢያኩርፉሳ» እያሉ ሥልጣናቸውን ደብቀው በስንፍናና በጥርጥር ተውጠው በድንገት ይጠራሉ፤ በድንገትም የመክሊቱ ጌታ ይመጣባቸዋል፤ ያን ጊዜ ያፍራሉ።

በሌላ በኩል በሁለተኛው ገለጻ ምእመናንም እንደ ዐቅማቸው መክሊት ተቀብለዋል። በአርባ፣ በሰማንያ ቀን የተቀበሉት ክርስትና ራሱ መክሊት ነው። ያውም ሰማያዊ መክሊት ነው። ይኸውም፡ «ጸጋ ወይም ዓረቦነ መንፈስ ቅዱስ» ነው (፪ቆሮ.፭፥፭)፤ ወይም ቅዱስ ቅብዓት (ሜሮን) ነው (፩ዮሐ.፪፥፳)። በመሆኑም ይህንን የተቀበሉትን ሰማያዊ መክሊት ሊሠሩበትና ሊያተርፉበት አደራ ተቀብለዋል። ስለዚህ ለክርስቲያኖች የክርስትናን ስም ብቻ መያዝ አይበቃም። ዘወትር ተግተው ሊጸልዩና በጾም ጊዜም ሊጾሙ ይገባል። ከዚሁም ጋር በማቴዎስ ወንጌል የተገለጸውን፣ የምጽዋት ሥራ መፈጸምና በተገቢው ቀንም ቅዱስ ቍርባን መቀበል ይገባቸዋል። አለበለዚያ መክሊቱን እንደ ቀበረው ሀኬተኛ አገልጋይ መሆናቸው ግድ ነው (ማቴ.፳፭፥፴፩–፵፮)።

በክርስትና ሕይወት ሰማያዊ መክሊትን የተቀበለ ሁሉ በ(ገላ.፭፥፲፱–፳፩) ከተገለጹት የሥጋ (የዚህ ዓለም) ሥራዎች በመራቅ፤ በዚሁ መልእክት «ገላ.፭፥፳፪–፳፫» የተመለከቱትን የመንፈስ ቅዱስ ፍሬዎች የማፍራት መንፈሳዊ ግዴታ አለበት።

የተማረውንና የሰማውን ሁሉ ላልተማሩትና ላልሰሙት መንገር ይገባዋል። ከዚሁም ጋር የተጣሉትን ማስታረቅ፣ ያወቁትን ማካፈል መክሊትን ማብዛት ማለት ነው፤ ስለዚህ ሁላችንም ከጌታ የተቀበልነውን መክሊት ከነትርፉ ለማስረከብ ተግተን እንሥራ፤ ለዚሁም እግዚአብሔር አምላክ ይርዳን፤ አሜን።